

soner, hvem det skyldes, at en saadan vrang Tro er kommen frem, men at ogsaa Justitsministerens Holdning har medført, at man ikke tror sig saa fuldstændig sikker i saa Henseende, som man kunde ønske. Seg maa jo holde mig strengt til min Forespørgsel, og jeg vil da kun bemærke, at Grunden, hvorfor jeg er fremkommen med disse Bemærkninger, er den, at jeg har villet motivere denne Forespørgsel. Skal jeg imidlertid fremhæve nogle enkelte Grunde, hvorfor der i min Kreds hersker den Tro, jeg har antydet, maa jeg indskrænke mig til, hvad der vedkommer de officielle Personer, thi for mig er enhver Privatperson, og navnlig enhver frabærende Privatperson, hellig og ukvæmkelig; derfor kan det, jeg vil omtale, maasse blive noget Afbrudt og Enkeltstående. Seg vil ikke til Støtte for, hvad jeg har sagt, anføre disse Gadefesttaler og Optog, men jeg vil anføre, at man meget har forundret sig over, at den høitærede Justitsminister — i det Mindste, saa vidt som man veed — kun har spurgt Amtmanden og Politimesteren, som paa en Maade selv vare interesserede i Sagen, medens der slet ikke er kommet en eneste Forespørgsel med Hensyn til, om Klageren havde noget Yderligere at udtale. Den Klage, jeg indsendte, gjorde jeg saa mild som mulig, fordi jeg ikke brød mig om eller ønskede at klage. Seg har ikke fortalt, — thi det var ikke Personer, det gjaldt — at Høvelhoben ikke alene var ved mit Hus og molesterede og gjorde Spektakler, men at ogsaa forskjellige Folkstimler hujede og pebe omkring i Gaderne og morede sig med at kaste Snavs paa Vinduerne, hvor man troede, at en eller anden Modstander boede. Seg har ikke villet fortælle dette, fordi jeg ikke har stor Interesse for saadanne Ting, men man skulde dog tro, at man havde henvendt sig til Klageren med Forespørgsel om, hvor vidt der ikke var noget Mere at oplyse. Dette er imidlertid ikke slet, men hele Sagen er jo som sagt i Realiteten for ubetydelig til at kunne fremkalde den Tro, som jeg har omtalt. Den har kun maasse en lille Smule bestyret den Tro, som successivt er fremkommen paa Grund af forskellige Forhold. Man har f. Ex. fundet det forunderligt og ikke ganske passende, at den vedkommende Politimester — som i det Mindste meget ofte er den officielle Person — i Reglen altid blander Politik ind i sine Erklæringer. Jeg erindrer saaledes, at der, da nogle Borgere en Gang henvendte sig til Justitsministeriet angaaende en Mulk paa 2 Rd., afgaves en Erklæring, hvori der stod Noget om bondevenlige Redaktører og Sligt. Der er Tale om noget Dignende, og jeg finder det forunderligt, at Politifager og Politifager stadig bringes sammen under Et. Seg kan ogsaa sige, at man har fundet det i højeste Grad forunderligt, naar det offentlig er blevet udtalt om en Dommer og Politiebedsmand, at han ved flere Leiligheder har vist stor Løshed,

Løshedsdyg, Raadhed, at han med Lethed har fremstillet usande Raastande, og at han har begaaet aabenbare Usandheder. Det er ganske vist, at saadanne Uttringer om Embedsmændene generelt i den almindelige Befolkningss Bevidsthed, og det er forunderligt, at denne Embedsmand ikke med et eneste Ord har tilbagevist saadanne Uttringer. Man finder det for Øvrigt ogsaa forunderligt, at Justitsministeren ikke har givet ham Tilhold derom, men Justitsministeren er jo ikke forpligtet til at gjenemlæse enhver Avis, og jeg omtaler derfor dette blot i Forbigaaende. Det er sandsynligt, og jeg er overbevist derom, at det aldrig er kommet til Justitsministerens Kundskab, at der har fundet saadanne Udtalelser Sted. Der er mange andre Ting, som man kunde omtale, men jeg skal kun kortelig omtale et enkelt Point, som ogsaa vedkommer denne officielle Person, og det er, at den vedkommende Dommer en Gang fra Dommerstolen har udtalt sig om, at en Overretsdøm var idiotisk. Dette er vistnok ogsaa Noget, som den høitærede Justitsminister ikke kender, thi jeg tror — hvad jeg en Gang har sagt til en anden Minister, — at de Herrer Ministre kun faae at vide, hvad de maa faae at vide. Dette er naturligt i Følge den Stilling, Ministrene indtage til Befolkningen og efter de Midler, de have til at skaffe sig Kundskab om Sligt. Seg maa dog sige — jeg skal kun ganske i Forbigaaende bringe det frem — at jeg tror, at en saadan Udfoerd svækker Agtelsen for Domstolene. Jeg skal imidlertid holde mig til en anden Omstændighed, som den høitærede Justitsminister kender, nemlig til, hvad der er blevet udtalt i en Sag, hvorom Justitsministeren er bleven tilskrevet — eller egentlig var det nok Amtet, som blev tilskrevet angaaende Politimesteren i Svendborg. Efterat den Vedkommende har omtalt en af Hr. Schrum gjort Antydning af, hvorledes man havde at behandle et politisk Parti, siges der, at „denne Dommers Kjendelser altid maa faae et tvivlsomt Præg, hvilket muligens kan udledes af den Laage, i hvilken den Paagældendes Forstand til sine Tider formentlig maa være indhyllet“. Det siges endvidere i den samme Skrivelse til Amtet, som er indsendt til Justitsministeriet, at „enten mangler Hr. Schrum de fornødne Gøner til at fjelne mellem Ret og Uret, eller ogsaa mangler han den fornødne Villie til at pleie Retten paa tilbørlig Maade, og begge Dele ere lige beklagelige for Jurisdiktionen“. (S t e m e r: Hvem skriver det?) Ja, hvis de Herrer ville tillade mig at gaa videre, skal jeg om et Dieblis oplyse derom. Dette Dokument kom, som sagt til, Justitsministeren, og denne skrev tilbage, idet man tilbagefandt Andragendet, at man tjenstlig skulde anmode Amtet om „beholdningen at give Hr. Overauditor Schrum Leilighed til at gjøre sig bekendt dermed, samt at henstille til ham, om han ikke med Hensyn til de i samme